

Sygn.akt III AUa 206/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Barbara Orechwa-Zawadzka

Sędziowie: Sławomir Bagiński

Dorota Elżbieta Zarzecka

Protokolant: Magdalena Zabielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2021 r. w B.

sprawy z odwołania M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji wnioskodawczyni M. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 grudnia 2020 r. sygn. akt IV U 2795/19

oddala apelację.

S. B. O. D. E. Z.

Sygn. akt III AUa 206/21

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 18 listopada 2019 r., znak: PP/15/023089338 ustalił M. P. od dnia 1 listopada 2019 r. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres, to jest do 30 listopada 2022 r.

W odpowiedzi na powyższe ubezpieczona 19 grudnia 2019 r. złożyła do ZUS wniosek, który organ rentowy potraktował jako odwołanie. Odwołująca nie zgodziła się z oceną swojego stanu zdrowia dokonaną przez organ rentowy, obszernie opisując przebieg swoich dolegliwości i wskazując, że nie uległ on poprawie. Podniosła, że z uwagi na niewyleczony prawy staw kolanowy oraz stan psychiczny jest całkowicie niezdolna do pracy. Ponadto odwołująca nie zgodziła się z faktem, że organ rentowy dokonuje potrąceń z renty kwoty 1.288,11 zł tytułem zwrotu wypłaconych zasiłków z pomocy społecznej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu swego stanowiska wywodził, że na skutek wniosku z 25 września 2019 r. przyznał odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres, to jest do 30 listopada 2022 r. oraz zgodnie z art. 139 ust. 1

pkt 8 ustawy emerytalnej, z uwagi na pismo MOPS, zmniejszył wysokość renty o kwotę 1288,11 zł z tytułu wypłaconych zasiłków z pomocy społecznej. Tym samym przyjął, że wydana decyzja jest prawidłowa, a odwołanie ubezpieczonej nie może zostać uwzględnione.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z 03 grudnia 2020 r. odwołanie oddalił.

Sąd I instancji ustalił, że odwołująca M. P., ur. (...), z zawodu pielęgniarka w ostatnim okresie ubezpieczenia, t.j. do 31 października 2019 r. była uprawniona do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Odwołująca 18 lipca 2014 r. uległa wypadkowi przy pracy. Wówczas to organ rentowy decyzją z 29 lipca 2016 r. przyznał ubezpieczonej prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 31 grudnia 2016 r.

Wniosek o przedłużenie prawa do świadczenia odwołująca złożyła 25 września 2019 r. Na skutek powyższego wniosku, po poddaniu się procedurze orzeczniczo-lekarskiej przed organem rentowym, po rozpoznaniu: stanu po urazie skrętnym kolana prawego 18 lipca 2014 r., stanu po rekonstrukcji (...), dystymii, choroby dyskopatyczno-zwyrodnieniowej kręgosłupa z zespołem bólowym i otyłości, M. P. została uznana za osobę częściowo niezdolną do pracy do 30 listopada 2022 r., w związku z wypadkiem przy pracy. W oparciu o powyższe, organ rentowy 18 listopada 2019 r. wydał zaskarżoną decyzję. Ponieważ 2 października 2019 r. wpłynęło do ZUS pismo MOPS z 30 września 2019 r. informujące o wysokości pobranych przez odwołującą zasiłków stałych i okresowych, organ rentowy w myśl art. 139 ust. 1 pkt 8 wysokość wypłacanej renty pomniejszył o kwotę (...), 111 zł z tytułu wypłaconych świadczeń z pomocy społecznej.

Sąd I instancji, w celu wyjaśnienia stanu zdrowia odwołującej i ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia zgromadził dokumentację medyczną odwołującej oraz przeprowadził dowód z opinii lekarzy biegłych z dziedziny ortopedii i psychiatrii: specjalistów z zakresu dolegliwości, które zgłaszała ubezpieczona oraz wskazanych w zaświadczeniach o jej stanie zdrowia. Powołany biegły lekarz chirurg-ortopeda, po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i aktami sprawy, w opinii z 20 czerwca 2020 r. uznał, że odwołująca z powodów ortopedycznych jest zdolna do pracy zgodnie z kwalifikacjami. Dokonując oceny stanu zdrowia biegły rozpoznał u odwołującej:

1. Przebyty uraz kolana prawego z uszkodzeniem (...) z niewydolnością stawu niewielkiego stopnia po leczeniu operacyjnym.
2. Chorobę zwyrodnieniową stawu kolanowego lewego.
3. Chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa C, TH i L/S z zespołem bólowym.
4. Zespół cieśni obu nadgarstków.

W uzasadnieniu stanowiska biegły argumentował, że przedłożona przez odwołującą dokumentacja medyczna (częściowo sprzeczna ze sobą) wskazuje, iż stan kolana prawego jest na tyle dobry, że nie stanowi przeszkody do zarobkowania. Zmiany w obrębie stawów kolanowych nie powodują istotnego ograniczenia zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Poza tym dokumentacja ortopedyczna nie zawiera aktualnych informacji o stanie kręgosłupa odwołującej.

Odwołująca nie zgodziła się z powyższą opinią biegłego i załączyła dokumentację dotyczącą dotychczasowego leczenia.

Biegły lekarz psychiatra, na podstawie analizy akt sprawy, po stwierdzeniu u odwołującej przewlekłych zaburzeń nastroju o łagodnym nasileniu, który można zakwalifikować jako dystymię lub epizod depresyjny łagodny, w opinii z 9 sierpnia 2020 r. orzekł, że odwołująca, ze względu na stan zdrowia psychicznego, jest częściowo niezdolna do pracy do 30 listopada 2022 r. w związku z wypadkiem przy pracy z 18 lipca 2014 r. W uzasadnieniu orzeczenia biegły wskazał, że leczenie i rehabilitacja odwołującej w zakresie uszkodzonego stawu kolanowego nie była przeprowadzona w sposób prawidłowy i pomimo długotrwałej rehabilitacji odwołująca nie odzyskała pełnej sprawności, nie mogąc powrócić do dotychczas wykonywanej pracy. W konsekwencji dolegliwości opisywane w dokumentacji medycznej przez lekarza

psychiatrę leczącego odwołującą (przygnębienie, płaczliwość, spadek napeędu, wycofanie społeczne, zaburzenia snu) sprawiają, że odwołująca w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy w charakterze pielęgniarki i jest częściowo niezdolna do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Do powyższej opinii zastrzeżenia zgłosił profesjonalny pełnomocnik odwołującej. Wskazał, że opinia wydana tylko na podstawie akt jest z gruntu niepełna i powinna być poprzedzona osobistym zbadaniem ubezpieczonej. Wniósł o dopuszczenie dowodu z łącznej opinii biegłych z zakresu: ortopedii, neurologii, rehabilitacji medycznej i psychiatrii.

Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii uzupełniającej orzekającego w sprawie biegłego ortopedy M. S.. Po ponownym zapoznaniu się z aktami sprawy i złożonymi zastrzeżeniami, w opinii uzupełniającej z 28 września 2020 r. doprecyzował on, że w świetle między innymi wyniku badania odwołującej w innej sprawie przeprowadzonej przed Sądem Rejonowym w Olsztynie oraz wyniku badania przedmiotowego odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 18 lipca 2014 r. Biegły w badaniu stwierdził zaburzenia chodu, funkcji kolan oraz kręgosłupa, jednak ich nasilenie nie jest na tyle duże, aby powodować całkowitą niezdolność do pracy.

Pełnomocnik odwołującej, w piśmie procesowym z 20 października 2020 r. ponowił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii zespołu lekarzy biegłych z zakresu: ortopedii, neurologii, rehabilitacji medycznej i psychiatrii oraz wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci badania (...) z 23 września 2020 r. na okoliczność ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonej.

Sąd Okręgowy, mając na uwadze powyżej ustalony stan faktyczny stwierdził, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazał przy tym na przepis art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019, poz. 1205 w brzmieniu na dzień wydania decyzji), który mówi, iż z tytułu wypadku przy pracy lub choroby przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy zawodowej lub choroby zawodowej. Mając jego treść na uwadze stwierdził, że decydujące znaczenie dla rozważenia zasadności złożonego odwołania w aspekcie medycznym miało ustalenie, czy stan zdrowia ubezpieczonej uzasadnia stwierdzenie, że jest ona osobą całkowicie niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wskazał, że ustalenie powyższe następuje na zasadach i trybie określonych w ustawie z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. Powołał w tym miejscu treść art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS definiującą kategorie niezdolności do pracy. Powołał jednocześnie przepis art. 107 powyższej ustawy, zgodnie z którym prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Dodatkowo, wskazał na treść art. 61 powyższej ustawy, zgodnie z którym prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy, odnosząc się do stanu faktycznego, podkreślił że dominujący charakter dolegliwości odwołującej związany był z następstwami wypadku przy pracy, jakiemu uległa 18 lipca 2014 r. Z powodu urazu prawego kolana odwołująca była najpierw całkowicie niezdolna do pracy i pobierała rentę wypadkową, a następnie do dnia 31 października 2019 r., była częściowo niezdolna do pracy.

Sąd I instancji ocenił, że w świetle zgromadzonych dowodów medycznych i opinii lekarzy biegłych z zakresu ortopedii i psychiatrii, brak było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Powołani w niniejszej sprawie lekarze biegli ostatecznie zaopiniowali, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 30 listopada 2022 r. i nie ma podstaw do uznania, że jest całkowicie niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy przyjął powyższe opinie lekarzy biegłych za miarodajne dowody w sprawie. Wymienione opinie są rzeczowe i logiczne, a ich wnioski obejmują w sposób całościowy stan zdrowia odwołującej i tworzą spójną oraz logiczną całość dającą pełny obraz stanu zdrowia odwołującej, a tym samym oceny jej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Sąd I instancji ocenił, że biegli legitymują się wysoką wiedzą medyczną, doświadczeniem

zawodowym oraz znajomością zasad orzeczniczych. Podzielił w pełni zawarte w opiniach wnioski jako przekonujące i obejmujące w sposób całościowy ocenę stanu zdrowia odwołującej. Biegli mieli na uwadze wiek ubezpieczonej, wykształcenie, wykonywaną ostatnio pracę, wyniki jej badań przeprowadzonych w minionym okresie oraz aktualną dokumentację dotyczącą leczenia. Sąd Okręgowy ocenił, że sporządzone opinie nie nasuwają wątpliwości co do swojego wysokiego waloru merytorycznego.

Sąd I instancji, mając na uwadze powyższe okoliczności, nie uwzględnił wniosku pełnomocnika odwołującej o dopuszczenie dowodu z opinii zespołu lekarzy biegłych z zakresu: ortopedii, neurologii, rehabilitacji medycznej i psychiatrii, gdyż stan zdrowia ubezpieczonej został dostatecznie wyjaśniony. Podkreślił przy tym, powołując się na orzecznictwo sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego, iż ocena opinii biegłego przez sąd dokonuje się na podstawie kryteriów zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia skuteczności wyrażonych w niej wniosków, bez wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej. Wskazał, że aby ocena taka w ogóle była możliwa przyjmuje się, że integralnymi elementami treści każdej prawidłowo sporządzonej opinii winny być: sprawozdanie z dokonanych czynności i spostrzeżeń, odpowiedzi na postawione biegłemu pytania, udzielone w sposób kategoryczny i jego wnioski oraz uzasadnienie pozwalające na sprawdzenie przez sąd logicznego toku rozumowania. Opinia powinna być także wyczerpująca, a zatem odnosić się do wszystkich kwestii zawartych w tezie dowodowej postanowienia sądu zawierając uzasadnienie sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały także dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych.

Sąd Okręgowy powołał się ponadto na stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Podobnie wskazał, że sąd rozpatrujący sprawę ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych opinii biegłych lub z opinii tylko wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności. Nie jest przy tym zobowiązany dążyć do takiego stanu, aby strony zgadzały się ze złożoną opinią. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę.

Sąd I instancji stwierdził, że zarówno opinia główna jak i uzupełniająca, wydane przez biegłego lekarza chirurga-ortopedę oraz opinia biegłego lekarza psychiatry wydane w niniejszej sprawie, spełniają powyższe kryteria. Lekarze biegli zgodnie zaopiniowali, że odwołująca nie jest całkowicie niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Dostrzegł przy tym Sąd Okręgowy problemy natury zdrowotnej odwołującej, nie pomijając również związanej z tym traumy. Jednakże powyższe opinie lekarskie nie pozostawiły wątpliwości, że obecnie odwołująca nie jest całkowicie niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Podkreślił, że w sytuacji pogorszenia stanu zdrowia odwołująca w każdym momencie będzie mogła złożyć wniosek do ZUS o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W kwestii potrąceń dokonywanych na podstawie art. 138 ust. 1 pkt 8 ustawy o emeryturach i rentach z FUS Sąd Okręgowy nie powziął wątpliwości, że organ rentowy prawidłowo zmniejszył rentę odwołującej. Zgodnie z powyższym przepisem, ze świadczeń pieniężnych określonych w ustawie - po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych - podlegają potrąceniu, z uwzględnieniem art. 141, między innymi zasiłki wypłacone z tytułu pomocy społecznej, jeżeli przy wypłacie zastrzeżono ich potrącanie, oraz zasiłek stały lub zasiłek okresowy wypłacone na podstawie przepisów o pomocy społecznej za okres, za który przyznano emeryturę lub rentę. Sąd I instancji stwierdził, że w tym stanie rzeczy odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, oddalając na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie ubezpieczonej, mając na uwadze, że w świetle ustaleń Sądu, odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik odwołującej, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1. Naruszenie przepisów postępowania art. 227 k.p.c., 278 § 1 k.p.c., art. 285 § 1 k.p.c. i art. 286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii sporządzonej przez zespół biegłych z zakresu ortopedii, neurologii, rehabilitacji medycznej i psychiatrii na okoliczność, czy odwołująca uznana za osobę częściowo niezdolną do pracy od 01 listopada 2019 r. do 30 listopada 2022 r. w zw. z wypadkiem przy pracy z 18 lipca 2014 r. może być kwalifikowana jako osoba całkowicie niezdolna do pracy w związku z tym wypadkiem. W przypadku odpowiedzi pozytywnej: czy niezdolność do pracy jest trwała, czy okresowa; ponadto, czy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z 18 lipca 2014 r. – w sytuacji, gdy dowód z tej opinii był istotny dla ustalenia, czy odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy.

2. Naruszenie przepisów postępowania art. 227 k.p.c., 235² § 1 pkt 2 k.p.c., 278 § 1 k.p.c., 286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego odwołującej w przedmiocie zobowiązania biegłego ortopedy do sporządzenia opinii uzupełniającej, w której biegły ustosunkowałby się do zarzutów zgłoszonych przez odwołującą w piśmie z 28 lipca 2020 r., w sytuacji gdy dowód z tejże opinii był istotny dla ustalenia czy odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy.

Mając powyższe zarzuty na uwadze wniósł o:

1. Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za I i II instancję (art. 108 § 2 k.p.c.).

2. Na podstawie art. 380 k.p.c. wniósł o rozpoznanie postanowienia Sądu I instancji w przedmiocie oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii sporządzonej przez zespół biegłych z zakresu ortopedii, neurologii, rehabilitacji medycznej i psychiatrii na okoliczność, czy odwołująca uznana za osobę częściowo niezdolną do pracy od 01 listopada 2019 r. do 30 listopada 2022 r. w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18 lipca 2014 r. może być kwalifikowana jako osoba całkowicie niezdolna do pracy w związku z tym wypadkiem (utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy). W przypadku odpowiedzi pozytywnej: czy niezdolność do pracy jest trwała, czy okresowa; czy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z 18 lipca 2014 r. – w sytuacji, gdy dowód z tejże opinii był istotny dla rozstrzygnięcia.

3. Rozpoznanie apelacji na rozprawie.

4. Zasądzenie na rzecz odwołującej kosztów procesu za II instancję, według norm przepisanych.

Organ rentowy, na rozprawie, wniósł o oddalenie apelacji oraz pominięcie składanych wniosków dowodowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, jako niezasadna, podlegała oddaleniu.

Sąd II instancji badając sprawę i apelację, doszedł do przekonania, że w toku postępowania przed Sądem I instancji nie doszło do naruszenia przepisów postępowania, zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do ustalenia istotnych okoliczności faktycznych, a jego ocena nie naruszyła zasady swobodnej oceny dowodów.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019, poz. 1205), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy zawodowej lub choroby zawodowej. Warunki przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określone zostały natomiast w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Pojęcie osoby niezdolnej do pracy i jego rodzaje zdefiniowane zostały w art. 12 ww. ustawy. W myśl powołanego przepisu niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania tej zdolności po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Ponadto zgodnie z art. 13 ust. 1 cytowanej ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do

pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Nie ulega wątpliwości, iż ustalenie niezdolności do pracy w zasadzie nie jest możliwe bez odwołania się do wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 r., II UK 191/09). Podstawowym więc dowodem w sprawach o rentę jest dowód z opinii biegłego. Z istoty i celu tego rodzaju dowodu wynika, że jeśli rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii jest konieczny. W takim wypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Sąd Okręgowy, w celu oceny stanu zdrowia skarżącej, zgromadził jej dokumentację medyczną oraz przeprowadził dowód z opinii lekarzy biegłych z dziedziny ortopedii i psychiatrii, a następnie dopuścił również dowód z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy.

Z opinii biegłego ortopedy z 20.06.2020 r. wynika, że rozpoznał on u skarżącej:

- 1) przebyty uraz kolana prawego z uszkodzeniem (...) i MM z niewydolnością stawu niewielkiego stopnia po leczeniu operacyjnym,
- 2) chorobę zwyrodnieniową stawu kolanowego lewego,
- 3) chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa C, Th i L/S z zespołem bólowym,
- 4) zespół cieśni obu nadgarstków.

Biorąc pod uwagę stan zdrowia skarżącej, orzekł o jej zdolności do pracy. W uzasadnieniu orzeczenia, biegły stwierdził, że zmiany w obrębie stawów kolanowych skarżącej nie powodują istotnego ograniczenia zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Biegły wskazał, że w dokumentacji medycznej jest wiele wyników badań lekarskich, zarówno lekarzy orzeczników, jak i biegłych oraz lekarzy leczących. W przeważającej większości dokumentów stan kolana opisywany jest jako na tyle dobry, aby nie uniemożliwiał wykonywanie pracy.

W opinii uzupełniającej 28.09.2020 r., biegły ortopeda na podstawie analizy odwołania i dokumentacji z akt sprawy, a także wyniku badania odwołującej w innej sprawie, przeprowadzonego w Sądzie Rejonowym w Olsztynie dnia 28.08.2020 r., stwierdził, że istnieją przesłanki uznania odwołującą za częściowo niezdolną do pracy do 30.11.2022 r. W badaniu biegły zdiagnozował zaburzenia chodu, funkcji kolan oraz kręgosłupa, jednak ich nasilenie nie dawało powodu do stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy.

W opinii z 9.08.2020 r. biegły psychiatra rozpoznał u skarżącej przewlekłe zaburzenia nastroju o łagodnym nasileniu, które można zakwalifikować jako dystymię lub epizod depresyjny łagodny. Stan ten pojawił się u niej po operacji stawu kolanowego, która w jej ocenie nie była przeprowadzona w prawidłowy sposób. Zdaniem biegłego, opisywane przez leczącego lekarza psychiatrę objawy, takie jak: przygnębienie, płaczliwość, spadek napędu, anhedonia, wycofanie społeczne i zaburzenia snu sprawiają, że M. P. w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy w charakterze pielęgniarki i jest częściowo niezdolna do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Biegły psychiatra całościowo przeanalizował stan zdrowia skarżącej na podstawie zebranej dokumentacji medycznej, wbrew twierdzeniom pełnomocnika skarżącej, również w zakresie przyjmowanych przez skarżącą leków.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego niezasadnym jest twierdzenie, że opinia biegłego lekarza psychiatry oraz biegłego lekarza ortopedy nie zgadzają się ze stanem zdrowia skarżącej oraz nie odzwierciedlają w sposób całościowy stanu faktycznego. Również opinia uzupełniająca biegłego ortopedy, w ocenie Sądu, jest wystarczająca do uznania skarżącą za częściowo niezdolną do pracy.

Ustanowiony przez skarżącą 19.02.2021 r. pełnomocnik, pismem z dnia 12.04.2021 r., podniósł zarzut dotyczący opierania się w opiniach biegłych (pierwsza opinia ortopedy oraz opinia psychiatry) wyłącznie na analizie

dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach. Wskazać należy jednak, iż skarżąca, pismem z 3.06.2020 r. poinformowała Sąd o wyrażeniu zgody na wydanie opinii biegłych sądowych na podstawie dokumentacji medycznej i akt sprawy (k 43).

Sąd Apelacyjny przychylił się do stanowiska Sądu I instancji, który stwierdził, że uzyskane opinie lekarzy biegłych, jednoznacznie wskazujące na to, że skarżąca nie jest całkowicie niezdolna do pracy, są rzeczowe i logiczne, a ich wnioski obejmują w sposób całościowy stan zdrowia odwołującej, i uznaje je za miarodajne dowody w sprawie.

Pełnomocnik skarżącej, powołując się na treść art. 227, 278 § 1, 285 § 1 i 286 k.p.c. wskazał, że w niniejszej sprawie należało dopuścić kolejny dowód z opinii lekarzy biegłych specjalistów z zakresu dolegliwości, które zgłaszała skarżąca oraz wskazanych w zaświadczeniach o jej stanie zdrowia. Okoliczność jednak, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 czerwca 2017 r. I ACa 565/16). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy.

Sąd Apelacyjny przypomina, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Zadaniem biegłego jest udzielenie sądowi, na podstawie posiadanych wiadomości fachowych i doświadczenia zawodowego, informacji i wiadomości niezbędnych do ustalenia i oceny okoliczności sprawy. Tak też jakkolwiek opinia biegłego jest oparta na wiadomościach specjalnych, to podlega ona ocenie sądu w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał, a zatem, na tle tego materiału, koniecznym jest stwierdzenie, czy ustosunkowała się ona do wynikających z innych dowodów faktów mogących stanowić podstawę ocen w opinii zawartych oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny przedstawia tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w niej wniosków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., VCK 659/04, LEX nr 180821, z dnia 6.02.2003 r., LEX nr 78280, z dnia 15.11.2002, LEX nr 77046).

M. P. 18 lipca 2014 r. uległa wypadkowi w pracy. Po wykorzystaniu świadczenia chorobowego i zasiłku rehabilitacyjnego, od 27.06.2016 r. do 31.12.2016 r. przebywała na rencie z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 5.01.2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił jej dalszego prawa do ww. renty. Ubezpieczona odwołała się od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Olsztynie, który wyrokiem z 4.10.2017 r. odwołanie oddalił. Od wyroku wniosła apelację do Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, który wyrokiem z 10.07.2019 r. w sprawie III AUa 807/17 zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję ZUS i przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1.01.2017 r. do 31.10.2019 r.

W ocenie Sądu, na potrzeby postępowania apelacyjnego w sprawie III AUa 807/17, przeprowadzono wnikliwe i wyczerpujące postępowanie dowodowe. W toku postępowania w niniejszej sprawie nie zostało wykazane, aby stan zdrowia skarżącej uległ pogorszeniu w stosunku do okresu, w którym miała przyznaną rentę wypadkową z tytułu częściowej niezdolności do pracy, tj. od 1.01.2017 r. do 31.10.2019 r.

Zdaniem Sądu nie zaistniały okoliczności wymagające przeprowadzenia kolejnego dowodu w sprawie. Uzyskane w toku dowody były wystarczające, a biegli lekarze właściwie ocenili stan zdrowia skarżącej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny stwierdza, że nie zostały naruszone przy wydaniu wyroku przez Sąd I instancji przepisy postępowania wymienione w zarzutach apelacji.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

S. B. O. D. E. Z.